

קריאת התראה - ותוכנית למאבק בנגע המאיים על קיום המדינה

זאבי! זאבי!

בסרטים. הסצינה של הנער השר בביתמרזח כפרי בסרט קאבארט. מאות סצינות אחרות בסרטים אחרים. קבוצה קטנה של ברוינים, חלאת החכרה, מתקבצים סביב הדמגוג שלוח-הרסן, המתחנף אל ההמון והמטפטף אל תוך ראשם את הרעל הקטלני. ומולו הציבור הטוב, הגדול, שהוא הסרואונים מפני שהוא שומר-חוק והגון ובלתי-אליים. ובאמצע — המישטרה של השילטון הרמוקרטי, המשרתת את המסית והחופכת מכשיר בידיו להפלת הרמוקרטיה.

עמדתם בגיבועתיים, כין המון האנשים הטובים הוועמים, הצועקים והשורקים, מול קומץ הנאצים המנופפים ברגלים ובאגרופים, וידעתי שכבר קראתי על מעמד זה לפני הרבה שנים, באחד מספריו של יוח' גבלס, שהיה אז הגאון לייטר (המנהיג המקומי) של הנאצים כברלין.

גברלין יש שכונה של פועלים, ושמה ורינג. שכונה ענקית. הקומוניסטים שלטו בה אז, וגם המישטרה הפרוסית המפורסמת לא העזה לטוטט בה אלא בחוליות מוגברות.

הוא קבע אסיפה נאצית בלב השכונה. יקרעו אותם לגזרים! ניבאו הכל. אבל גבלס הופיע בליויית ברויניו. הוא לא היה גיבור גדול, אבל הוא סמך על המישטרה הרמוקרטי, שתגן על חופש-הדיבור שלו. הפועלים הגרמניים היו שומר-חוק. הם צייתו למישטרה. הם עמדו, אלפים רבים מהם, מול מקוס-הכינוס, זעקו וצעקו. אך גבלס קיים את האסיפה. חזרו למקום, ולבסוף אכן היה סניף נאצי גדול בשכונה.

אדולף היטלר עצמו התפאר בספרו, מייך קאמפף, במעמדם מסוג זה — איך תיעתע בשילטון הרמוקרטי, איך ניצל את חולשותיו, איך הפך את המישטרה לכלי-שרת שלו, איך כבש לכנות בקרב הציבור שבא להפריע לו, ובקרב המישטרה שסוככה עליו.

האלפים שהיו בגבעתיים שמחו. הם עצרו את כהנא. הם מנעו בעד דבריו מלהישמעו. הם הלכו הביתה בשבליבם הסיפוק. הם עשו משהו. הם התייצבו.

הם היו שם, וכל הכבוד להם. אבל אני עמדתי שם וידעתי איך זה נראה מן הצד השני. הציבור ניצח את כהנא. אבל כהנא ניצח את הדמוקרטיות. הדמוקרטיה של שימעון פרס, יצחק שמיר וחיים בר-לב, שעמדה מולו חידלת-אונים ורופפת, והוא מהתל בה.

כך זה נראה מן הצד השני: במאמץ מבוטל, כמעט ללא שום השקעה, העמיד כהנא את המדינה על

איך ניתן למגר את הנאציזם בעוד מועד? באילו שיטות?

לפני 30 שנה בדיוק, בקיץ 1955, כתבתי סיפור דמיוני על עליית הנאצים לשילטון בישראל. הסיפור היה אמור להתרחש ב-1975. הוא תיאר את הגורמים, את המרכיבים. הקוראים התייחסו אליו כאל תרגיל אינטלקטואלי. בעיניי היה אזוהרה.

כעבור חמש שנים, אחרי תפיסת אייכמן, כתבתי ספר קטן בשם צלב הקרס. ניסיתי לתאר לבני הארץ, שלא היו שם, איך זה קרה — לא ניתוח אקדמי מופשט, מעשה-ידי פרופסורים, אלא ערות של עדר-איה. כך זה היה, כך זה נראה, כך זה הורגש. ובסוף, בפרק נוסף: "זה יכול לקרות כאן!" איך זה יכול לקרות בישראל, מדוע, מתי, באילו תנאים.

אחר-כך כתבתי על כך עשרות מאמרים, אולי מאות. נאמתי על כך בכנסת. מאחורי גבי אמרו: "יש לו אידיאה פיקס, לאבנרי זה. הוא לא יכול להשתחרר מטראומה של ילדות. הוא רואה נאצים בכל מקום." ואנשי-ידון מחוכמים גם הוסיפו הסבר פסיכולוגי: "בעצם, אבנרי הוא בעצמו נאצי. הוא חולם על זה כל הזמן. הוא מרחיק את זה באמצעות האזעקות האלה."

ואני, נערירועה קטן, ישבתי ב"חשיבה ורעדתי. ידעתי שהזאב נמצא שם. חשתי בו. ראיתי את הסימנים. שמעתי את הרחש. וידעתי שאיש לא יאמין לי, עד יהיה מאוחר מדי. היום יודעים הכל שהזאב ישנו, שהוא גדול ואימתני. האם זה מאוחר מדי?

שבוע שעבר עמדתי מול פני הזאב. הייתי בהפגנת-הנגד הגדולה בגיבעתיים. נדחפתי קדימה, אל השורה הראשונה, ליד איש מישמרה-גבול שדחף אלה לצלעותיי. לצידי ומאחוריי עמדו צעירים, בני הארץ, ובני-יהם נערים קטנים, חניכי תנועות-הנוער, בני 10-9, בני אותו הגיל שבו הייתי אני, כאשר ראיתי את המחזה הזה בגרמניה.

זה היה אותו המחזה. אותו המחזה עד להחריד. מאות אלפי ישראלים ראו מחזות כאלה

ראיתי את הנאצים בתקופה הרגישה ביותר של ילדותי. ראיתי אותם כמו עיניי, את האנשים, את המדים, את הרגלים, את השיטות. שמעתי את הקולות. הייתי שם. עזבנו את גרמניה תקופה קצרה אחרי שהנאצים עלו לשילטון, ועל כן נשאר הויכרון הזה טרי במוחי. הוא לא כוסה עליי הוועות שבאו לאחרי-מכן, לא ראיתי את אשר עשו הנאצים ליהודים באירופה. הויכרון המכריע שנשאר במוחי הוא של עליית הנאצים לשילטון, של נפילת גרמניה ההגונה והשפויה, של השתלטות החללא, וכראשה פסיכופאת היסטרי, על אומה גדולה ומפוארת, "עם של משוררים והוגי-ידעות", כפי שהגדירה את עצמה. **מאז אני מבחין בנאצים מרחוק. אני מריח אותם. אני חש בהם. כאותו נער**

כל מכירים את האגדה הקלאסית. היה היה נערירועים, שתמד לו לצון. הוא נהג להזיק את בני-הכפר בקריאות מקפיאות-דם: "זאבי! זאבי!" כאשר מיהרו בני-הכפר אל האחו, כדי להגן על העדר, הסתבר להם שהיתה זאת מתיחה. **לבסוף בא הזאב באמת. הנער קרא "זאבי! זאבי!" ואיש לא שעה לו. הכל היו בטוחים שאין זה אלא מעשה-הקונדס נוסף. וכך טרף הזאב את העדר, וגם את הנער.**

והי הגירסה המקובלת, אבל היא כוזבת לגמרי. המציאו אותה בני-הכפר, שביקשו לטשטש את אשמתם. וכך היה הסיפור, אילו כתב אותו הנער עצמו:

גלויית-תעמולה של יוזף גבלס במאבק על ברלין

באסלה, שאינו רואה את הזאב, אך הודע שהוא שם, באסלה, והקולט מדי פעם, בשבריר של שניה, את ניצניו עינו הזדונית.

לא הנחתי לזיכרונות לשקוע. חשתי שאני יודע משהו, שיש לשמור עליו. קראתי כל מה שניתן לקרוא על אותה תקופה — תקופת עלייתם של הנאצים לשילטון, חידרתי את תחושותיי. הפכתי את עצמי לסייסמוגראף, הקולט את הוועועים הקלים ביותר בחיק האדמה. ישבתי במישפט אייכמן, יום נורא אחרי יום נורא, אך הקשבתי רק בחצי אוזן לסיפור הוועועות שביצעו הנאצים בתריסר ארצות. אוניי היתה כרויה לסיפור אחד: איך הצליחו הנאצים להשתלט על גרמניה. מה הפך את אייכמן לאייכמן. מה הפך מאות אלפי גרמנים ואוסטרים פשוטים למכשיר-רצח. לאייכמנים.

ובאותו הזמן בדקתי בלי הרף: היכן שגו הגרמנים הטובים? מה יכלו לעשות ולא עשו? מה היו המחדלים?

היה היה נערירועים. היה לו חוש מיוחד לזאבים. יתכן כי נתקל פעם בזאבים כשהיה תינוק. הוא היה מסוגל לחוש אותם מרחוק, לראות את עיניהם כאפלה, להריח את ריחם. פעם חש כחשכה בזאב המתקרב. הוא צעק "זאבי! זאבי!" ובני-הכפר חשו לעזרתו. אבל עד שבאו, ברח הזאב.

כך זה קרה כמה פעמים. הנער חש בזאב. הוא ידע שהוא שם. הוא ראה את עיניו הנוצצות. הוא הריח את ריחו. אך בני-הכפר לא האמינו לו. הם זעמו על כי נאלצו לקפוץ ממיטותיהם החמות. הם היו בטוחים שהנער משטה בהם.

בלילה הגורלי, כאשר התקרב הזאב אל העדר, לא שעו בני-הכפר לקריאותיו הנואשות של הנער. הם התהפכו ב" מיטותיהם הנוחות. הזאב טרף את העדר, וגם את הנער.

אני הרגשתי פעמים רבות כאותו נער כסיפור המתוקן.

נרוח-תעמולה של מאיר כהנא ביד אנשיו בגבעתיים